

Η εορτή του Αγίου Δημητρίου στη Σαμάρεια

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Την μνήμη του [Αγίου Μεγαλομάρτυρα Δημητρίου](#) του Μυροβλύτη τίμησε το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων, την Παρασκευή 29 Οκτωβρίου / 11 Νοεμβρίου 2022, με μετάθεση, στον ομώνυμο Ιερό Ναό, στο κέντρο της Παλαιάς Πόλης της Νεάπολης, τη [Σαμάρεια](#).

Ο συγκεκριμένος Ιερός Ναός χρησιμοποιείται από την **Αραβόφωνη κοινότητα** για τις λατρευτικές της ανάγκες.

Της θείας Λειτουργίας προς τιμήν του Αγίου Δημητρίου προεξήρξε ο [Πατριάρχης Ιεροσολύμων](#) κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων του Σεβασμιωτάτου [Μητροπολίτη Ναζαρέτ](#) κ. Κυριακού και του Σεβασμιωτάτου **Αρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης**

κ. Αριστάρχου, του ηγουμένου του Φρέατος του Ιακώβ Αρχιμανδρίτη **π. Ιουστίνου**, του Προϊσταμένου της Κοινότητας ταύτης Αρχιμανδρίτη **π. Λεοντίου**, του Αραβοφώνου Ιερέα εκ Ναζαρέτ Πρεσβυτέρου **π. Λαζάρου**.

Έψαλαν στα αραβικά οι **ιεροψάλτες** της ενορίας αυτής και μετείχαν με ευλάβεια τα μέλη αυτής της κοινότητας.

Μετά την θεία Λειτουργία επακολούθησε δεξίωση και το μεσημέρι παρατέθηκε τράπεζα.

Η ομιλία του Πατριάρχη Ιεροσολύμων

«Η μνήμη σου, ένδοξε Μάρτυς Δημήτριε, εφάιδρυνε σήμερον την εκκλησίαν Χριστού· και πάντας συνήγαγεν ασμασιν επαξίως, ευφημείν σε θεόφρον ως όντως στρατιώτην και εχθρών καθαιρέτην· διό ταίς ικεσίαις ταίς σαίς ρύσαι ημάς πειρασμών», αναφωνεί ο υμνωδός της Εκκλησίας.

Άγαπητοί έν Χριστῷ άδελφοί,

Εύλαβεῖς χριστιανοί,

Ή χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ήμάς σήμερον έν τῷ φερωνύμῳ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου Ναῶ, έν τῷ ιστορικῷ τούτῳ τόπῳ τῆς Νεαπόλεως, ἵνα έορτάσωμεν τήν ιεράν μνήμην αὐτοῦ.

Ὁ θαυματουργός καί μυροβλύτης Δημήτριος κατήγετο έκ τῆς τῶν Θεσσαλονικέων πόλεως καί διεκρίνετο διά τήν εὐσέβειαν αὐτοῦ καί τήν εἰς Χριστόν αγάπην του. Ὁ ένθεος ζῆλος αὐτοῦ τόν άνέδειξεν ὄχι μόνον μαθητήν τοῦ Χριστοῦ, αλλά καί διδάσκαλον σοφώτατον τῆς Χριστιανικῆς καί σωτηριώδους πίστεως. Τοῦτο έξ άλλου απέδειξεν ὁ μαρτυρικός θάνατος αὐτοῦ, τόν ὁποῖον ὑπέστη ὑπό τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων, Διοκλητιανοῦ καί τοῦ Μαξιμιανοῦ κατά τόν 3ον μ.Χ. αἰῶνα.

Τό άξιωμα τοῦ διδασκάλου τοῦ Δημητρίου τονίζεται ιδιαίτέρως ὑπό τοῦ Ἁγίου Πατρός τῆς Ἐκκλησίας Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, ὁ ὁποῖος ἀποκαλεῖ τόν Δημήτριον «τό μέγα τῆς Οἰκουμένης θαῦμα, τό μέγα τῆς Ἐκκλησίας ὠράϊσμα, ... ὁ θαυματουργός καί μυροβλύτης Δημήτριος».

Ὅντως ὁ Δημήτριος κατήγετο ἐξ ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας τῆς Θεσσαλονίκης, ἐκ τῆς ὁποίας ἔλαβεν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας χριστιανικὴν διαπαιδαγώγησιν, ἡ ὁποία τὸν ἀνέδειξε διδάσκαλον τῆς κατὰ Θεὸν εὐσεβείας. Τὴν θεῖαν ταύτην εὐσέβειαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμε τρόπον ζωῆς, ἀντλοῦσε ἐκ τῆς ἐπισταμένης μελέτης τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἀκούων εἰς τοὺς προσευχητικούς λόγους τοῦ ψαλμωδοῦ: «Χρηστότητα καὶ παιδεῖαν καὶ γνῶσιν δίδαξόν με, ὅτι ταῖς ἐντολαῖς σου ἐπίστευσα», (Ψαλμ. 118-66) καὶ ἀπλούστερον: δίδαξόν με τὸν κοινὸν νοῦν καὶ τὴν ἐπιστήμην (διὰ νὰ διακρίνω τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν, τούτέστιν, δὸς μοι τὴν χρηστότητα, ἱκανότητα τῆς γνώσεως καὶ διακρίσεως. Πρὸς τοῦτο προτρέπει τοὺς γονεῖς ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν, ἀλλ' ἐκτρέφετε αὐτὰ ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου», (Ἐφεσ. 6,4).

Ὁ ἅγιος Δημήτριος ἐπεδείκνυε ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἐν Χριστῷ παιδεῖαν τῶν νέων. Διό καὶ εἶχε σχηματίσει κύκλον νέων, ἀσχολουμένων περὶ τὴν μελέτην καὶ ἐρμηνείαν τῶν ἁγίων Γραφῶν. Μεταξύ δέ τῶν νέων συγκατελέγετο καὶ ὁ συμμάρτυς γενόμενος αὐτοῦ Νέστωρ, ὁ ὁποῖος πρὶν μονομαχήσῃ με τὸν παλαμναῖον [=φονέα] Λυαῖον ἠτήσατο τὴν εὐχὴν τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ Δημητρίου: «Ἐλθὼν λοιπὸν ἐν τῷ σταδίῳ, θεωροῦντος τοῦ Μαξιμιανοῦ, καὶ εἰπὼν «ὁ Θεὸς Δημητρίου βοήθει μοι» ἀνήρεσε [=ἐθανάτωσε] τὸν ἀλαζόνα Λυαῖον. Καὶ ἀμέσως ὁ Μαξιμιανὸς τὸν μὲν ἅγιον Δημήτριον προσέταξε λόγχαις τρωθῆναι, ὡς

αίτιον τῆς σφαγῆς τοῦ Λυαίου· τόν δέ ἅγιον Νέστορα τῷ ἰδίῳ ξίφει ἀναιρεθῆναι» κατά τόν Συναξαριστήν [= βιογράφων] αὐτοῦ.

Τό μαρτύριον ἀμφοτέρων τῶν ἁγίων Δημητρίου καί Νέστορος δηλονότι διατυπώνει ἐναργέστατα ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας: «Μέγαν εὗρατο ἐν τοῖς κινδύνοις, σέ ὑπέρμαχον ἡ οἰκουμένη, Ἀθλοφόρε τά ἔθνη τροπούμενον. Ὡς οὖν Λυαίου καθεῖλες τήν ἑпарσιν, ἐν τῷ σταδίῳ θαρρύνας τόν Νέστορα, οὕτως Ἄγιε, Μεγαλομάρτυς Δημήτριε, Χριστόν τόν Θεόν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος».

Ὁ ἅγιος Δημήτριος κατέστη ὄχι μόνον ὁ πολιοῦχος ἅγιος τῆς Θεσσαλονίκης, ἀλλά ὁ ἅγιος τῆς Οἰκουμένης, καί τοῦτο διότι διά τοῦ κηρύγματος καί μαρτυρικοῦ ὑπέρ τοῦ Χριστοῦ θανάτου αὐτοῦ κατετρόπωσε, κατενίκησε πράξει τε καί θεωρίᾳ τά ἔθνη, δηλαδή τήν θρησκείαν τῶν εἰδωλολατρῶν.

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Μάρτυς Δημήτριος ἀκούων εἰς τό παράγγελμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ: «Οὕτω λαμψάτω τό φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τά καλὰ ἔργα καί δοξάσωσι τόν Πατέρα ὑμῶν τόν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς», (Ματθ. 5,16), ἐγένετο φῶς ἐν τῷ σκότει τῆς εἰδωλομανίας τοῦ κόσμου τῆς ἐποχῆς του. Ἰδού διά τί ὁ ὑμνωδός του λέγει: «Μάρτυς Δημήτριε, Χριστόν ἐνδυσάμενος, κατεπολέμησας ἐχθρόν τόν ἀνίσχυρον, [τούτέστιν τόν κοσμοκράτορα τοῦ σκοτους τοῦ αἰῶνος τούτου], (Πρβλ. Ἐφεσ. 6,12)· πλάνην γάρ τῶν ἀνόμων ἐν αὐτῷ κατήργησας, γέγονας τοῖς ἐν πίστει εὐσεβείας ἀλείπτης».

Διά τῆς ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πεφωτισμένης προσωπικότητος αὐτοῦ, ὁ πλήρης χάριτος Δημήτριος, συνέβαλε εἰς τήν κατάργησιν τῆς πλάνης τοῦ διαβόλου, γενόμενος οὕτως «ἀλείπτης», τούτέστιν παιδαγωγός τῶν πιστευόντων εἰς τό μυστήριον τῆς εὐσεβείας, εἰς τό μυστήριον δηλονότι τῆς θείας Οἰκονομίας τῆς ἐνσαρκώσεως καί ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Καταξιωμένος «τοῦ λουτροῦ τῆς παλιγγενεσίας καί τοῦ ἐνδύματος τῆς ἀφθαρσίας», ὁ ἅγιος Δημήτριος ἐκήρυττε τήν ἀλήθειαν, διδάσκων καί λέγων διά στόματος τοῦ θείου Παύλου ὅτι: «ὁ Θεός εἶναι ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὃν εἶδεν οὐδεὶς ἀνθρώπων οὐδέ ἰδεῖν δύναται», (Α΄ Τιμ. 6,16). Καί ἀπλούστερον: ὁ Θεός ὁ ὁποῖος ἔχει ζωὴν ἀθάνατον καί αἰδίου κατοικεῖ εἰς φῶς, εἰς τό ὅποιον δέν ἤμπορεῖ κανεῖς νά πλησιάσῃ καί τόν ὅποιον Θεόν δέν εἶχε ἴδει κανεῖς ἀπό τούς ἀνθρώπους, οὐδέ δύναται νά Τόν ἰδῇ. «Εἰ τό κατοικητήριον ἀπρόσιτον, πόσον μᾶλλον ὁ οἰκῶν αὐτό», λέγει ὁ Ζιγαβηνός.

Τήν μαρτυρίαν ταύτην «τοῦ ἀληθινοῦ καί ἀπροσίτου φωτός τοῦ Χριστοῦ» κηρύττει καί καταγγέλλει τό ἄφθαρτον μύρον ἀναβλύζον ἱερόν αὐτοῦ λείψανον, τό φυλασσόμενον καί τιμώμενον ἐν τῷ μεγαλοπρεπεῖ φερωνύμῳ αὐτοῦ ναῷ εἰς Θεσσαλονίκην.

Τόν μεγαλομάρτυρα τοῦτον τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ καί τόν διδάσκαλον καί ἀλείπτην τοῦ μυστηρίου τῆς εὐσεβείας, τόν Μυροβλήτην Δημήτριον, παρακαλέσωμεν καί ἡμεῖς, οἱ τιμῶντες τήν μνήμην αὐτοῦ, καί μετά τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: «Μάρτυς Χριστοῦ Δημήτριε, ὡς ποτέ τοῦ Λυαίου, τήν ὀφρύν καί τήν ἔπαρσιν, καί τό ἵππειον θράσος, καθεῖλες χάριτι θείᾳ, τόν γενναῖον κρατύνας, ἐν τῷ σταδίῳ Νέστορα, τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει, οὕτω κάμέ, ταῖς εὐχαῖς σου κράτυνον Ἀθλοφόρε, κατά δαιμόνων πάντοτε, καί παθῶν ψυχοφθόρων», Ἀμήν. Ἐτη πολλά.

